

Zpráva faráře FS ČCE v Chrástu za rok 2017

Když se dnes praktičtí teologové pokouší popsat skutečnost církve a sboru v moderní společnosti, sahají často po pojmu "hybrid". Hybridní auto je auto, které umí jezdit na benzin i na elektřinu. Hybridní organizace je ta, která je tvořena navzájem těžko převoditelnými principy. Uvědomujeme si, že v našem rozhodování a životě nejde jen o Krista, jeho evangelium a naši odpověď víry, ale že důležitou roli hrají také vlivy ekonomické, společenské, politické, kterým se nemůžeme vyhnout – a jako křesťané ani vyhýbat nemáme. Jsou tací, kteří v existenci církve nevidí žádný smysl a rádi by ji co nejvíce potlačili a společensky zneviditelnili. Ale jsou také tací, kteří by ji chtěli pojímat jako veřejně prospěšnou neziskovou organizaci, která stejně jako mnohé další má být především společensky užitečná. Je důležité komunikovat se světem, v němž žijeme, ale stejně tak důležité je nenechat se vtlačit ani do jedné krajnosti a zachovat vědomí toho, co je naše jedinečné poslání: totiž přijímat, sdílet a předávat evangelium. Bez toho bychom mohli být rychle nahrazeni těmi, kteří to vše ostatní dělají lépe.

Ostatní aspekty života sboru zazní v jiných zprávách. Úkolem faráře je soustředit k tomu podstatnému, tedy právě k evangeliu a životu z víry. V posledních letech jsme prošli zajímavým dynamickým vývojem. Od tématu liturgie jsme se posunuli k oblasti duchovního života, protože jsme pochopili, že řešit bohoslužebné formy bez jejich vztahu k našemu životu víry nemá smysl. Nyní se mi zdá, že i téma osobní spirituality musí být hlouběji ukotveno – a to na jedné straně v Bibli a otevřenosti ke stále hlubšímu osvojování si obsahu křesťanské víry, a na straně druhé žitým společenstvím a diakonií, tedy ochotou k vzájemné solidaritě a sdílení. Bez toho se náš duchovní život těžko pohne.

V teologii se dnes spíše než o zvěstování evangelia mluví o jeho komunikaci. Chce se tím zdůraznit, že evangelium nevstupuje do našeho časoprostoru jen tím, že se slovně sděluje a míří na náš intelekt. Záleží také na tom, zda se tak činí v evangelijním způsobem, zda se vtěluje do konkrétních situací a rozměrů našeho života, zda probouzí duchovní život, víru, spolehnutí na Hospodina. Zda se tak děje v našem sboru, to nemohu hodnotit. Nevlastním žádný "věroměr". A navíc držím lutherský princip, že církev se rodí a existuje ne tam, kde jsou pro to lidské předpoklady a hluboká víra, ale kde se čistě zvěstuje evangelium a řádně vysluhují svátosti.

Přesto je zřejmé, že hledání podob komunikace evangelia, které by skutečně přispívaly k růstu a předávání víry, je pro nás a pro existenci církve klíčový úkol. Pozor: Nejde o volání k větší aktivitě. Lidská snaha sama o sobě k Božímu dílu nepřispívá. Často je to spíše tak, že s námi Pán Bůh něco může začít, až když se ocitneme na konci svých možností. Tam, kde začneme svou víru žít ne jako volnočasovou aktivitu nebo oporu našich hodnot a morálky, nýbrž jako vlásek, na kterém visí náš život.

Jako farář se často ptám, nakolik má smysl "držet" církev ve "starém stylu" s plným spektrem činností, které od ní očekáváme, jako organizaci, která se snaží vypadat atraktivně, získávat a utrácet finanční prostředky a zvát ke členství, když k tomu často chybí především "lidské zdroje". Nepochybuji ovšem o smyslu církve jako společenství, kde je možné prožít účast na tajemství Božího království, které je mezi námi v Kristu a působí jako "kvas v těstě", setkávat se s Kristem a se zázraky procitnutí k víře, naději a lásce. Víím, že že odpověď nezní "buď, anebo" a že je při řešení těchto otázek potřeba trpělivosti očekávání na Boží vedení. Bylo by neodpovědné to první odepsat, ale ještě nebezpečnější by bylo, kdybychom na to příliš zaměřili svou pozornost. Ve víře jsou nakonec často důležité ty věci, které se nedají zpropagovat, umístit na web nebo napsat do grantu či zprávy faráře a které snadnou uniknou naší pozornosti. Život sboru neroste z akcí, ale ze zrna evangelia, které padá do země, aby přineslo život. Z moci Ducha svatého, bez níž by byl jen mrtvou kostrou aktivit. Díky Bohu a vám všem za všechny příležitosti, kdy se evangelium proplétá s našimi osobními příběhy, kdy to můžeme společně sdílet a svědčit o tom – kromě bohoslužeb třeba při společných modlitbách, biblických hodinách nebo na stránkách Poutníka.

Karel Šimr, farář